

Semmi sem szent

2023 január 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Gúnyolódhatnak az ünnepeinken… De a keresztény ember szívéb?l a Jóistent nem lehet kipiszkálni!

Bármi is legyen a globális cél, a kereszténység ereje éppen abban rejlik, hogy nem lehet csak úgy kiradírozni

Nincsen egy hónapja, hogy az Alkotmánybíróság helybenhagyta azt a bírói döntést, mely szerint a Népszava megsértette a keresztény közösséget a Jézus Krisztust és kereszthalálát gúnyoló karikatúrájával. Az ominózus karikatúrán a keresztre feszített Jézus látható, el?tte pedig Müller Cecília áll, és azt mondja: Alapbetegsége függ?séget okozott. A karikaturista Pápai Gábor nem kért bocsánatot mondván, ? csak „poénnak szánta a dolgot”, illetve kifogásolta azt is, hogy a vádlói nem kérdezték meg t?le, mit akart üzenni a rajzával.

Pápai reakcióját a döntésre csak azért idéztem, mert gyönyör?en modellezi, ezzel az egész liberális dumával, mint hogy „a vallása, a politikai hovatartozása és a szexuális irányultsága miatt nem érhet senkit hátrányos megkülönböztetés”, mi a probléma: az, hogy nem igaz. És éppen azok nem képesek gyakorolni ezt az egyébként nemes társadalmi célt, akik a leghangosabban verik a tamtamot miatta. Mert akik nincsenek egy, a balliberálisok által igen sz?kre húzott vallási, világnézeti és szexuális irányultság alapján meghúzott kereten belül, azok elég alaposan ki vannak rekesztve. (Zárójelben jegyzem meg, de feltétlenül kikívánkozik a bel?lem: a Charlie Hebdo karikaturistáit sem kérdezte meg senki, mit akartak üzenni a Mohamedet ábrázoló rajzaikkal.)

Akárhonnan nézem, keresztténynek lenni ma nem men?. A keresztény hit és templomba járás, a megemlékezés az egyházi ünnepekr?l a mainstreamben egybeforrt a dohos konzervativizmussal, illetve hogy aki ezen egyház tagja, annak a hite nem igazi, csak kamu. Aki közszerepl?ként vállalja keresztény hitét, rendszeresen számon van kérve és pellengérre van állítva, hovatovább id?r?l id?re megkérd?jelezik hite valódiságát. Ezt pedig el kell t?rnie. Ahogyan azt is, hogy egy napilap Krisztus kereszthalálával poénkodik, és a szerz? fel van háborodva azon, hogy ?t nem kérdezte meg senki.

Azt is szó nélkül kell t?rnie, hogy a Pride-felvonuláson apácának és papnak öltözve gyalázzák a hitét, emellett viszont tapsikolnia kell ahhoz, hogy ennyire sokszín? szexuális kisebbség vonul fel az utcákon. T?rnie kell, hogy a katolikus papokat id?r?l id?re kivétel nélkül pedofilozzák, és nagy örömmel kéne lemondania történelmi jelent?ség? keresztény jelképeir?l Európa-szerte, nehogy sértse a muszlim bevándorlók vallási érzékenységét.

Nehéz lenne megmondani, pontosan hol kezd?dött ez a folyamat, sok mindenhez köthet?. Annyi viszont biztos, a nagybet?s Nyugat módszeresen kezdte el megtagadni az olyan alapvet? kulturális alapvetéseket, mint a szolidaritás, a családok és a házasság tisztelete, a közösségi értékek. Egy korábbi interjúban Azbej Tristan államtitkár beszélt arról, „értelmiségi kunszt lett keresztény dolgokat, értékeket, szent jelképeket gúnyolni”.

Ha az emberek üldöztetése még nem is, de a szimbólumok üldöztetése már bekövetkezett: a közterekr?l kitiltott betlehemesek, a franciaországi Szent II. János Pál pápa szobor, amit a kereszt miatt távolítottak el, rendeletek, amelyek a munkahelyeken betiltják a vallási jelképek használatát, karácsonyfa helyett installációk… Hosszan lehetne folytatni a sort.

Mindez nagyon is tudatos lerombolása és megalázása a keresztény vallásnak, amely Európa társadalmi, kulturális és szociális alapjait adta.

Így érkeztünk meg az óév utolsó napján ahhoz a tragikus hírhez, hogy XVI. Benedek emeritus pápa visszaadta lelkét a Teremt?nek. Illetve a brit The Economist súlyosan kegyeletsért? elemzéséhez, amelyben többek között azt is kifejtik, XVI. Benedek halála „megkönnyebbülés”, de igazából már Ferenc pápának is ideje lenne lemondani.

A neves gazdasági lap olyanokat is ír, hogy a regnáló pápának „abban a kellemetlen tudatban” kellett vezetnie a világ 1,3 milliárd katolikus hívét, hogy „egy mérhetetlen tekintély? és radikálisan eltér? gondolatokkal bíró f?pap pár yardra él t?le”, de megkérd?jelezik XVI. Benedek lemondásának okát is, szerintük ugyanis ha már egészségügyi okokra hivatkozott, akkor illett volna nem sokkal a lemondása után meghalnia. Az írás egy elég er?s, ám a fentebb taglalt probléma egyértelm? alátámasztással zárul: „Benedek halott. De túl korán van még ahhoz, hogy leírjuk a

katolicizmus általa megtestesített formáját.”

Önmagában az, hogy egy ilyen cikk megjelent, és nincsen semmilyen következménye, azt jelenti, hogy az a hosszú évtizedeken át a közbeszédben zajló tudatos amortizálás, ami a keresztény vallás ellen zajlik, elérte a célját. Semmi sem szent.

Ezen a ponton idézném vissza azt a néhány héttel ezel?tt megjelent Tárki-felmérést, amely arról értekezett, ki örülne vagy nem örülne annak, hogy a szomszédjában szexuális kisebbségek vagy muszlimok élnek. A Telex szerkeszt?je szempilláját rebegtetve idézte értetlenül, hogy kett?r?l tizenkét százalékra ugrott azoknak az aránya is, akik nem szeretnének keresztény emberek szomszédságában élni. Nem tudom, miért értetlenkedik a portál, amikor ez az adat egy nagyon is tudatos, a médiában is zajló folyamatnak az „eredménye”, amit mi sem támaszt jobban alá, mint az ominózus Népszava-karikatúra. Például.

És hogy senkinek ne legyen kétsége afel?l, ez a jelenség sajnos világméret?, álljon itt néhány megdöbbent? adat. A modern kori keresztényüldözés – azt hiszem, bátran nevezhetjük így – ma a legelhallgatottabb emberjogi válság. Egy angol szervezet tavaly novemberben kiadott jelentése szerint az elmúlt két évben a keresztények elnyomása vagy üldöztetése az országok hetvenöt százalékában emelkedett. Ugyanezen dokumentum szerint a közel-keleti keresztények helyzete is aggodalomra ad okot, ugyanis több országban fennáll annak a veszélye, hogy a tömeges migráció következtében több közösség is elt?nhet. A jelentés szerint Izrael Állam 1948-as megalakulása óta a palesztin területeken él? keresztények száma 18 százalékról egy százalék alá esett a folyamatos zsidó–palesztin feszültségek és a gazdasági nehézségek miatt. Az elmúlt két évben több mint ötezer keresztény hagyta el ezeket a területeket, beleértve Jeruzsálemet is. Csatlakoztak ahhoz a több tízezer társukhoz, akik már korábban elhagyták ezt a vidéket, f?ként Európába, az Egyesült Államokba és Kanadába menekülve.

Nem tudom, hogy ez a folyamat hol áll majd meg és hogy mi a pontos végcél. A keresztény kultúra totális felszámolása? A keresztény-konzervatív értékrend abszolút kiradírozása az egyenl?ség és elfogadás jegyében? Ha nekem mindenkit el kell fogadnom és tiszteletben kell tartanom, én miért lehetek katolikusként gúny tárgya következmények nélkül? Természetesen senkit?l nem várok adekvát reakciót a kérdéseimre, de a lehetséges válaszaim elég sötét jöv?képet festenek a magamfajta embereknek.

Ám még a legnagyobb sötétségben is megcsillan a fény. Közvetlenül azután, hogy elolvastam az éppen elhunyt XVI. Benedekr?l szóló kegyeletsért? írást, rábukkantam egy másik hírre is: az ukrán védelmi minisztérium osztott meg egy felvételt, amelyen egy csapat katona látható egy lerombolt, Harkiv megyében található templomban karácsonyi dalt énekelve. Az alig egyperces videóból is kiderül, hogy a támadások során milyen nagy károk keletkeztek az épületben. A bombázások Sz?z Mária szobrát sem kímélték meg, a látottak hatásfokát pedig még tovább emeli, hogy míg szól az ének, bejátszanak 2018-as és 2019-es karácsonyi pillanatokat, amiket még békeid?ben rögzítettek.

És itt jöttem rá, hogy bármi is legyen a globális cél, a kereszténység ereje éppen abban rejlik, hogy nem lehet csak úgy kiradírozni. A templomainkat lerombolhatják, a jelképeinket eltüntethetik, megkérd?jelezhetik a hitünket, gúnyolódhatnak az ünnepeinken… De a keresztény ember szívéb?l a Jóistent nem lehet kipiszkálni!

Borítókép: Iraki keresztények (Fotó: Origo/Csudai Sándor)

Jobbágyi Zsófia - www.magyarnemzet.hu

Ajánló